

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สอง
นคร
สิบห้า
วัน

ENTER

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'ฉางอันสิบสองชั่วยาม'

พิมพ์ครั้งที่ 1

4

马伯庸 Ma Bo Yong เขียน
สนธยา แปล

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน
สองนครสิบห้าวัน

4
Ma Bo Yong เขียน
ณธรราย นนเภา แปล

ENTER
ผลงานโดย
ผู้เขียน "ฉางจินสิบสองริ้วขนาน"
จินฟงริ่ง

ENTER
สองนครสิบห้าวัน

4
ENTER

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

五京

ENTER

ลอง
อ่าน
สิบห้า
วัน

●

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

บุญคุณความแค้นเป็นเรื่องซับซ้อน ไม่มีผู้ใดกำหนดหนักเบาได้นอกจากผู้ประสบ และผู้อื่นก็ไม่อาจใช้อำนาจสั่งให้คลี่คลายได้ มีแต่ผู้ที่ถือครองความแค้นเอาไว้เท่านั้นที่มีสิทธิ์จะตัดสินใจ ทำยที่สุดแล้วผู้ตั้งหวนจะทำไมกับสกุลจุที่ทำลายครอบครัวของเขา ในขณะที่สายสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับจูนจี้ก็กล่าวได้ว่าเป็นสหายที่ยอมเสี่ยงตายเพื่อกันและกันได้ แล้วหญิงซีเล่า ความแค้นที่นางมีต่อครอบครัวของสามีสหายสนิทนั้นล้าลึกเพียงใด นางจะยอมปล่อยให้วางลงเมื่อใด หรือมันจะไม่มีวันเช่นนั้น แล้วจูนจี้เล่า เขาจะจัดการความยุ่งเหยิงเหล่านี้อย่างไร สิ่งใดคือสิ่งสำคัญของเขากันแน่ ทั้งในฐานะสหายและในฐานะจักรพรรดิ

จากหนานจิงสู่เป่ย์จิง การเดินทางอันทรหดตลอดสองพันสองร้อยกว่าหลี่ในสิบห้าวันทำให้แต่ละคนล้วนได้คำตอบในใจแล้ว และนี่คือบทสรุปสุดท้ายของเรื่องราวทั้งหมด

สำนักพิมพ์เอนเธอร์บุ๊กส์

ประวัตินักเขียน

หม่าป๋อ ยอง นักเขียนผู้ชชะเลิศ 'รางวัลวรรณกรรมแห่งชาติ' และ 'รางวัล
ความเรียงจู่จื่อซิง' เจ้าของสมณานาม 'ยอดปีศาจแห่งวรรณกรรม' เพราะ
ความสามารถในการเขียนได้หลากหลายแนว

นอกจากนี้ยังได้รับคำวิจารณ์จากผู้เชี่ยวชาญในแวดวงวรรณคดีว่าเป็น
ผู้สืบทอดงานเขียนนิยายอิงประวัติศาสตร์นับแต่เกิดเหตุการณ์ 'ขบวนการ
4 พฤษภาคม' ในปี ค.ศ. 1919 ด้วยสำนวนภาษาและเอกลักษณ์ในการเขียน
ที่เต็มไปด้วยความน่าตื่นตาตื่นใจ

ผลงานที่ผ่านมา ได้แก่ 'ฉางอันสิบสองชั่วยาม' และ 'ความลับแห่งสามก๊ก'

พวกเจ้าเห็นชีวิตคนเป็นอันใด
นางยังมีเรื่องที่ปรารถนาจะทำอีกมากมาย
พวกเจ้าถือตัวอย่างไรถึงช่วงชิงทุกสิ่งทุกอย่างไป

บทที่ 24

เดือนห้า วันที่สามสิบ เทียงคิ่น ในที่สุดซุจชิงก็ฟื้นคืนสติ

จุดไต้หยางเจี๋ยปวตเป็นอาการปกติของคนจมน้ำ ซุจชิงซึ่งฟื้นร่างกาย ลูกขึ้น มือขวาแตะถูกยาอู่่น นางลองดมดู ดูท่าคงเป็นฝีมือของอวี๋เซี่ยน ที่ชอบคุยโวบอก 'มีอาจเป็นยอดเสนาแต่ขอเป็นหมอที่ดี' แน่เห็นได้ชัดว่าไม่ซำนาญ แต่ถึงอย่างนั้นก็นับว่าได้พยายามแล้ว

ซุจชิงซึ่งย้อนคิดกลับไปว่าก่อนหน้านี้เกิดเรื่องอันใดขึ้นกันแน่ นางจำได้แค่ว่าจู่ๆ หินก้อนหนึ่งก็พุ่งทะลุเข้ามาในห้อง ตัวเองหวีดร้องดังลั่น ออกมาคราหนึ่งก่อนจะหมดสติไป เรื่องราวหลังจากนั้นเป็นเช่นไรนางไม่อาจรู้ได้ ทว่าท่ามกลางความรู้สึกเลื่อนรางทุกข์ทรมานนั้นคล้ายมีเงาร่างคุ่นตาของคนสองคนพยายามเข้ามาใกล้ คล้ายน้ำแกงหวงเหลียน* เดิมมาyard** กับไก่วู้*** ลงไป ท่ามกลางรสขมมีรสหวานจางๆ

* หวงเหลียน เป็นสมุนไพรจีนที่มีรสขม ฤทธิ์เย็น ออกฤทธิ์ตามเส้นลมปราณของหัวใจ ลำไส้ใหญ่ ตับ กระเพาะอาหาร

** ม่ายตง (Ophiopogon japonicus) รากใช้เป็นสมุนไพรดับกระหาย ทำให้ชุ่มคอ บำรุงปอด ระวังอาการไอ

*** ไก่วู้ หมายถึงเมล็ดงาที่ หรือโกจิเบอร์รี่

สองกลุ่มปะปน

นางเงยหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง คืบนี้แสงจันทร์สุกสว่าง บรรยากาศภายนอกแลดูสงบเงียบวิบววาเป็นประกายสีเงินยวง พู่ข้าวสาลีริมฝั่งถอยหลังไปอย่างรวดเร็ว ดูท่าเรือลำนี้คงหลุดพ้นการติดตามของพวกศัตรูข้ามผ่านประตูน้ำมาได้อย่างปลอดภัยแล้ว รู่ๆ ชูจิงซีก็นี่ก็อยากชมจันทร์ นางลุกขึ้นยืน เดินออกจากห้องพักหมายหาที่สูงๆ ลึกที่

เรือจมสมุทรที่เคยล่องอยู่ในทะเลมาก่อนลำนี้ยังคงมีร่องรอยของเรือเดินสมุทรอยู่หลายแห่ง กราบเรือส่วนนอกคือบังโคลนที่ทำจากกระดานไม้ฉำฉาหนาๆ เพราะยังอ่อนระโหย ชูจิงซีจึงใช้มือจับยึดบังโคลนเรือไว้ ค่อยๆ เดินไปที่ท้ายเรือ นางจำได้ว่าที่นั่นมีจุดชมทัศนียภาพที่ดีที่สุดอยู่แห่งหนึ่ง

ทั่วทั้งลำเรือมีเพียงความเงียบสงัด ลูกเรือกับคนอื่นๆ บนเรือส่วนใหญ่ล้วนหลับพักผ่อนหมดสิ้น มีเพียงลูกเรือกะกลางคืนจำนวนหนึ่งที่รวมตัวกันอยู่ตรงหัวเรือ ตอนชูจิงซีไถลถึงท้ายเรือ พอเงยหน้าขึ้นไปตามสัญชาตญาณนางก็พลันตกใจเมื่อพบว่าที่นั่นมีเงาร่างของใครบางคนยืนอยู่ก่อน อีกฝ่ายกำลังยื่นมือมองลำน้ำขนส่งอย่างเงียบๆ

หางเรือของเรือลำนี้มีลักษณะเด่นของเรือเดินทะเลอยู่ประการหนึ่งคือกระดานเรือช่วงท้ายยึดขยายออกไปสองข้างคล้ายหางนกนางแอ่นที่อยู่ตรงกลางคือคานเรือกับหางเสือ เกิดเป็นลานเล็กแคบเชิดสูง หากมองจากทางด้านล่างขึ้นไปจะเห็นเงาร่างผอมสูงนั้นปักหลักยืนอยู่ที่นั่น แบ่งจันทร์กระจ่างบนท้องฟ้าออกเป็นสองส่วน แลดูอ่างว่างยากบรรยาย "อู๋ตั้งหยวน?"

ชูจิงซีร้องออกมาคำหนึ่ง เงาร่างดังกล่าวขยับไหวแต่กลับไร้เสียงตอบ นางชักเท้าเดินตามบันไดไม้เล็กแคบขึ้นไปสองสามก้าว แต่แล้วก็ต้อง

หยุดชะงักอยู่หน้าแท่นพังงาเรือสามชั้น ที่นั่นไม่มีบันได จะมีก็แต่เชือกคานเรือหยาบหนาเส้นหนึ่ง ชูจิงซีสุดลมหายใจเข้าลึกๆ สองแขนคว้าเชือกไว้แล้วออกแรงไต่ขึ้นไป ทว่านางประเมินเรียวแรงกำลังของตัวเองสูงเกินไป หลังปีนไปได้เพียงครึ่งนางก็พบว่าตัวเองยึดเชือกต่อไปไม่ไหว ทันทีที่ปล่อยมือ ทั้งร่างก็หล่นร่วง ทันใดนั้นมีมือข้างหนึ่งก็ยื่นลงมาจากด้านบน คว้ามือซ้ายของนางไว้และลากนางขึ้นไปบนลานเล็กนั้น ชูจิงซีตระหนกได้ทันที ที่นางรู้สึกได้ตอนจมน้ำที่แท้ก็คือเสียวแรงกำลังเช่นนี้

"ขอบคุณ" ชูจิงซียิ้มงดงาม

คู่ติ่งหยวนพยักหน้าให้อย่างแข็งขัน หันไปมองดูระลอกคลื่นเหนือน้ำขนสงต่อ ชูจิงซีเดินเอ้อระเหยไปหยุดยืนเคียงไหล่เขาอยู่หน้าราวรั้ว และรับรู้ถึงจังหวะลมหายใจที่กลับกลายเป็นเปลี่ยนแปลงของคนที่อยู่ข้างๆ ได้ชัดเจน

"วันนี้หลังเข้าตึกน้ำ เจ้ากระโดดลงไปช่วยข้างนั้นหรือ"

"ไม่เพียงแต่ข้า ยังมีองค์รัชทายาทด้วย" คู่ติ่งหยวนรีบเอ่ยปากอธิบาย

"แ่แล้ว ทรงบาดเจ็บอยู่เช่นนั้น หากควรลงน้ำไม่ คราวนี้ข้าหลวงอวีกับจางโหวตต้องโทษข้าแน่" ชูจิงซีนวดจุดไต่หยางอย่างกอดกอด "ตอนนี้อองค์รัชทายาททรงเป็นเช่นไรบ้าง"

"อืม...เขาไม่เป็นอันใดมาก แล้วเจ้า...เอ่อ...เจ้าละ"

"ก่อนบรรลุป่าหมาย ข้ามีหรือจะยอมตาย"

คู่ติ่งหยวนรู้ว่านางหมายถึงอันใด เขานิ่งเสียบไปชั่วขณะคล้ายกำลังตัดสินใจบางอย่าง สุดท้ายเขาก็เอ่ยปากขึ้น "เจ้ารู้หรือไม่ ตอนกระโดดลงไปนั้น ข้ารู้สึกสบายใจยิ่ง"

"ตอนเห็นข้าเกิดเรื่อง?" ชูจิงชี้มองดูเขาด้วยสายตาดำหนิติติง

"ไม่...ไม่ใช่" ผู้ตั้งหยวนอธิบายอย่างครึ้งกระอักกระอ่วน ครึ่งหงุดหงิด "ตอนเห็นเจ้าตกน้ำ ในหัวข้าจู่ๆ ก็ว่างเปล่า ไม่ว่าฐานะชาติกำเนิด ล้างแค้น ลัทธิบัวขาว สกฤตเถี่ย เรื่องราววุ่นวายอันใดข้าล้วนลืมเลือนหมดสิ้น แม้แต่ตอนเห็นหน้าองคริซทาทายทซำก็ยังไม่ลืมปวดหัว นั่นเพราะในเวลานั้นข้าคิดเพียงช่วยเจ้าเท่านั้น เพียงเรื่องนั้นเรื่องเดียว ไม่มีเรื่องอื่น ใจไม่วอกแวมสับสน"

"ใจไม่วอกแวมสับสนต่างหากเล่า"

"อืม...ใจไม่วอกแวมสับสน...นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าพบว่าหากมีเป้าหมายที่ต้องบรรลุให้ได้ เรื่องราวกลัดกลุ้มอันใดก็ล้วนเลือนหายหมดสิ้น ความรู้สึกกังวลใดๆ ล้วนไม่มี ไม่ครุ่นคิดวุ่นวายหน้าหลัง เมื่อตัดสินใจเด็ดขาดก็กัดฟันลงมือทำทันที เรื่องอื่นใดล้วนไม่สำคัญ ข้าไม่เคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาก่อน"

ชูจิงชี้มองดูชายหนุ่มที่มึนงงตรงหน้า ก่อนจะพบว่าอีกฝ่ายเปลี่ยนไปแล้ว ผู้ตั้งหยวนในอดีตต่อให้ใจคิดเช่นนี้ก็คงทำเพียงบั่นหน้า เย็นชาเอ่ยวาจาชวนให้คนเอือมระอา คนดีอันชี้ชะตาชาวอย่างเขา ไหนเลยจะยอมเปิดอกเผยความในใจออกมาเช่นนี้ ทว่าการกระโดดออกจากเรือนั้นราวกับสะเดาะพันธนาการในใจเขาลงหมดสิ้น

"เช่นนั้นเป้าหมายของเจ้า แท้แล้วคืออะไร" ชูจิงชี้ถามด้วยความสนใจใคร่รู้

"ข้าไม่อยากให้เจ้าตาย"

คำตอบตรงไปตรงมานี้กลับทำชูจิงสีหน้าแดง นางชั๊กตาหลบ แต่กลับบังเอิญสังเกตเห็นในมือของผู้ตั้งหยวนคล้ายกุมกระดาศหน้าหมึกไว้ กระดาศแผ่นนั้นหน้าหลังล้วนเต็มไปด้วยตัวอักษร ยิ่งดูชูจิงก็ยิ่ง

คันทา รุงๆ นางก็เลิกคิ้ว นั่นมิใช่คำให้การของนางที่ผู้ตั้งหยวนเขียนไว้ ตอนอยู่ในเรือนที่ตรอกตำซาเมื่อนั้นหรือไรกัน

ซูจิงซีจำได้แม่น ยามนั้นเขาจับนางไว้ ต้องการเพียงคำให้การแต่ก็เกียดจรั้นเกินกว่าจะหากระดาษ เลยพลิกกระดาษที่นางเขียนไว้ ใช้หน้ากระดาษที่ยังว่างอีกด้านจดคำให้การ ดังนั้นกระดาษนั้นหน้าหนึ่งจึงเป็นอักษรหลิวถี้* ลายมือจริงจั่งสงบนิ่ง ส่วนอีกหน้ากลับเป็นบันทึกเจ้าหน้าที่ลายน้ำหมึกหวัดๆ

"ดีกตื่นคำมีดเจ้ามายื่นถือมันอยู่ท้ายเรือเช่นนี้ เพราะจางโหวมมีกิจธุระตามหาข้าใช่หรือไม่" ซูจิงซีหรีต่า

ผู้ตั้งหยวนรีบอธิบาย "หนังสือคำให้การนี้อิวี่เขียนพกมันติดตัวอยู่ตลอดเวลา เมื่อครู่ตอนจางเฉวียนตามข้าไปพบ เขาถือมันไว้ในมืออยู่ก่อนแล้ว หลังถามข้าสองสามประโยคจบเขาก็มอบมันให้ข้า หลังจากนั้นข้าก็ออกมานี่"

"ถามเกี่ยวกับข้าหรือ"

"ไม่มีอันใดเป็นพิเศษ ก็แค่เรื่องที่ข้าเคยจับเจ้าก่อนหน้านี้นี้" พูดถึงตรงนี้ก็ลูบจุมูกอย่างขัดเขินเล็กน้อย ก่อนจะพูดเพิ่มเติมอีกประโยค "เจ้าวางใจเถอะ เรื่องของจินหูข้าไม่ได้พูดอันใดทั้งนั้น"

"ไม่เป็นไร เรื่องนั้นข้าได้บอกให้องศรัชทายาททรงทราบแล้ว" ซูจิงซีพูดด้วยน้ำเสียงเนิบๆ

ผู้ตั้งหยวนตะลึง นึกไม่ถึงว่านางจะเปิดเผยตรงไปตรงมาเช่นนั้น เขาถอนหายใจอย่างรวดเร็ว "ดีแล้ว คำถามที่จางเฉวียนถาม ข้าเองก็ตอบไม่ถูก อย่างเช่นเขาถามว่าเจ้าพั่ว...เจ้าพั่วบ่าบอที่อยู่ทางด้านหลังของบันทึกคำให้การนั้นใครเป็นคนเขียน ข้ารู้เสียที่ไหนกัน"

* อักษรหลิวถี้ เป็นรูปแบบตัวอักษรที่เขียนด้วยพู่กันของหลวงงเฉวียน ชิดแต่ละเส้นเร็ววอมทรงพลัง

ซุจิงซื่ออดหัวเราะออกมาไม่ได้ "เขาเรียกว่า 'พั่วเจิ้นจื่อ' เป็นชื่อ บทกวี กวีสมัยช่งคนหนึ่งประพันธ์ไว้ ข้าชอบกวีบทนั้นมากเป็นพิเศษ ว่างๆ ก็มักจะเอามันขึ้นมาคัดลอก นี่ก็ไม่ถึงว่าจะทำให้จางโหวคิดมาก แล้ว"

"บทกวีนี้เขียนถึงเรื่องใด"

ซุจิงซื่อคลี่ม้วนกระดาษ ท่องมันด้วยน้ำเสียงละมุนละไม "ได้หิ้ว บรรเลงพิณกลางลาน สองสระความหยอกเย้ากลางบุปผา ชิงโหลว เมื่อกาลก่อนยังตรึงตรา ร่ายความที่หน้าตาแดงอาบแสงจันทร์ สวรรค์สัมพันธ์ ถึงเสี้ยวเหลี่ยมฝากผู้ใด แสงเทียนเป็นสหายช้ำน้ำตาหลัง ไยไหมนั้น ทอดดังทูกขี้ไร้สุดสิ้น ผมดำทนต์พลัดพรากได้ที่ชีวิน อาจไม่ไร้ใจเท่าพิณ ถูกบันสาย ปีนี่จึงคล้ายชรากว่าครานั้น..." หลังอ่านจบน้ำเสียงที่สงบนิ่ง อยู่เป็นนิจของนางก็คล้ายพังทลาย

"มันหมายความว่าเช่นไร..." อู๋ตั้งหยวนไม่เข้าใจ

"กลอนบทนี้เขียนถึงความคิดคำนึงของสตรีนางหนึ่ง" ซุจิงซื่อสองตาคคล้ายมีน้ำปกคลุม ร่วงทั้งร่วงราวกับอาบอยู่กลางแสงจันทร์ "ในลาน ได้ต้นหลิวมีคนกำลังร่ำสุราขับขานบทเพลง ท่ามกลางพุ่มพฤกษ์บุปผา มีพี่น้องคู่หนึ่งกำลังไล่ชิงช้า ที่ข้าครุ่นคิดคือเรื่องที่ชิงโหลวในยามนั้น ได้แสงจันทร์ยามค่ำคืนข้าเขียนจดหมายฉบับหนึ่งอยู่ตรงหน้าต่างแดง ทว่าใครเล่าจะนำมันไปมอบให้เสี้ยวเหลี่ยมถึงมือได้ เทียนแดงอยู่เป็น เพื่อนช้ำหลังน้ำตา หนองใหม่พnyiไม่ต่างอันใดกับช้ำในเวลานั้น คนเส้นผมดำขลับดงามจะทนแบกรับความขมขื่นที่ต้องแยกจากกันได้ สักกี่หน คนเราไหนเลยจะแล้งน้ำใจเยี่ยงสายพิณขาดสะบั้นได้ ท่ามกลางความคิดคำนึงเช่นนี้ วันเวลาผันผ่านไปแล้วยี่สิบแล้ว ข้าเองก็ เฒ่าชราลงทุกที"

พูดอยู่ดีๆ จู่ๆ น้ำตาใสกระจ่างก็ไหลอาบแสงจันทร์ผ่านสองแก้มของซุจิงซีแล้วหล่นร่วงตกรั่ว น้ำเสี้ยวของนางสั่นระริกตามหยาดน้ำตาที่หลังริน

"แสงเทียนเป็นสหายช้ำน้ำตาหลัง ไยใหม่นั้นทอดังทุกซึ่ไร้สุดสิ้น ผมดำทนต์พลัดพรากได้ที่ซิวิน อาจไม่ไร้ใจเท่าพิณถูกบันสาย ปีนี้จึงคล้ายชรากว่าครานั้น ปีนี้จึงคล้ายชรากว่าครานั้น ปีนี้จึงคล้ายชรากว่าครานั้น..." นางท่องประโยคสุดท้ายนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความเจ็บปวดทุกซึ่ระทมไม่ต่างอันใดกับเส้นไหมที่ถูกดึงออกมาจากหนอนไหมไม่สิ้นร่างนางสั่นเต็มหนักขึ้นทุกที

อู๋ตั้งหยวนนึกไม่ถึงว่าบทกวีบทหนึ่งจะส่งผลกระทบต่อซุจิงซีรุนแรงเช่นนี้ เขากลัวนางจะธาตุไฟเข้าแทรกจึงแยงเอาบันทึกคำให้การมาถือไว้ ซุจิงซีอุทานออกมาคำหนึ่งและยื่นมือหมายชิงกลับมา แต่อู๋ไม่ถึงว่าร่างกลับถลาเข้าไปอยู่ในอ้อมแขนของอู๋ตั้งหยวน

อกของอู๋ตั้งหยวนคล้ายมีบางอย่างระเบิดขึ้นกะทันหัน อ้อมแขนทั้งสองข้างของเขากอดซุจิงซีแน่นเสียยิ่งกว่าแน่น

อ้อมกอดกะทันหันเปิดเผยตรงไปตรงมา เปลี่ยนดวงตาของซุจิงซีให้กลับเป็นประกายขึ้นอีกครั้ง ริมฝีปากของนางเผยเปิดน้อยๆ แต่กลับมิได้พูดอันใด นางเข็ดคางขึ้นเล็กๆ คล้ายหมายดูให้มันใจ ก่อนจะค่อยๆ ชบลงบนไหล่ของอู๋ตั้งหยวน

อู๋ตั้งหยวนรู้สึกว่าคุณเหมือนย้อนกลับไปตอนซุจิงซีตกน้ำ ช่วงเวลาระหว่างความเป็นความตายทำให้เขาจำต้องเผชิญหน้ากับความรู้สึกของตัวเองอย่างเปิดเผย ไม่อาจถอยหนีหลบเลี่ยง ไม่อาจคิดอ่านสับสน หากถึงเลแม้เพียงน้อยซุจิงซีอาจตายได้ อู๋ตั้งหยวนทำเพียงโยนทุกอย่างทิ้งออกจากสมอง ฟุ้งตรงขึ้นหน้าด้วยใจมุ่งมั่น

การเปิดเผยตรงไปตรงมาก่อให้เกิดการตัดสินใจที่เด็ดขาด การตัดสินใจช่วยให้ปณิธานภายในใจเด็ดขาดชัดเจน ก้าวรุดไปข้างหน้าอย่างไม่นึกหวาดหวั่น

เจอกับตัวกับธนูที่หลุดออกจากสาย มีอาจหวนคืน

ครั้งนี้เขาไม่ได้เป็นฝ่ายถูกกระทำอีกแล้ว แต่กลับเป็นฝ่ายเปิดวงแขนออกมารับ

ทันทีที่ได้กอดนาง ความรู้สึกแรกที่ธนาโสมขึ้นในใจคือตั้งหวนกลับมาไม่ใช่ความสุข แต่เป็นความสงบ รวากับมีสมอเหล็กตัวหนึ่งถูกโยนลงก้นแม่น้ำตรงๆ ตรงเรือลำน้อยที่กำลังป่วนปั่นอยู่กลางกระแสน้ำโสมถาภายใต้การผูกตรึงของสมอเหล็ก ไม่ใช่แค่อารมณ์และความอัดอั้นซึ่งถูกเก็บไว้เนิ่นนานจะถูกปลดปล่อย แม้แต่ความรู้สึกถึงเล่ห์สนที่สะสมอยู่ในอกก็ยังถูกความเร่าร้อนนี้ขับไล่ ชั่วชีวิตของเขานี้เป็นครั้งแรกที่เขาตระหนักได้แจ่มชัดว่าตนเองเป็นใครและควรทำอะไร

"เวลานี้ เจ้ามีใ้ควรพูดอันใดที่น่าฟังหน่อยหรือ"

"จึงซี เจ้าคือสมอเรือของข้า เป็นจุดสมดุลบนตาชั่งของข้า"

คู่ตั้งหวนกอดนางแนบพลางเอ่ยปากพึมพำ ซู่จึงซีเริ่มแรกก็ตกตะลึงอยู่เล็กน้อย แต่เพียงไม่นานนางก็ยิ้มออกมาเรื่อยๆ โดยมีได้ส่งเสียงเอ่ยปากพูดอันใด ทำเพียงกอดเขาแนบเช่นกัน เเงาร่างทั้งสองประสานกันเป็นหนึ่งอยู่ใต้แสงจันทร์ เพียงแต่กลิ่นอายความเงียบมันอ้ำว้างนั้นกลับมิได้ลดน้อยลงแม้แต่น้อย ทั้งสองตระกองกอดกันเงียบๆ อยู่เป็นนาน ไม่มีใครปรินปากพูดอันใด ทันใดนั้นลมสายหนึ่งก็กระทบเข้ากับใบเรือ ลำเรือส่ายไหวสองสามครา คู่ตั้งหวนโอบกระชับร่างของอีกฝ่าย ซู่จึงซีร้องอาออกมาเบาๆ คราหนึ่ง

"ขอ...ขออภัย" คู่ตั้งหวนคลายแขนออกเล็กน้อย

ซูจิงซียกมือขึ้นลูบใบหน้าของเขา "จะกล่าวขอภัยเพื่ออันใด เจ้ายอมรวบรวมความกล้าเช่นนี้ ข้ามีแต่จะดีใจต่างหาก" นางยามนี้ สองตาวิบวาว ใบหน้าแดงระเรื่อ ในสายตาของผู้ตั้งหวนยามนี้เขารู้สึกว่าอีกฝ่ายดังงามเกินบรรยาย แต่แล้วจู่ๆ ซูจิงซีก็หัวเราะพรีดออกมา "ข้าพุดถูกใช่หรือไม่ เป็นคนต้องเปิดเผยตรงไปตรงมา ภาระหนาหนัก ในใจถึงจะได้รับการปลดปล่อย ตอนนี้เจ้ารู้สึกดีขึ้นบ้างแล้วใช่หรือไม่"

บทสนทนาอันคุ้นเคยนี้ทำให้ผู้ตั้งหวนอดเผยยิ้มออกมาไม่ได้ เขายกแขนขาขึ้นอย่างลึกลับ ไล่ไปบนเส้นผมดำสลัดของนาง จากกระหม่อม มาจนถึงปลายผม ก่อนจะไถ่ย้อนจากปลายผมกลับไปถึงกระหม่อมใหม่อีกครั้ง เขาถอนหายใจออกมาราหนึ่ง

"เจ้ากังวลใจเรื่ององค์รัชทายาทอยู่กระมัง" ซูจิงซีหลับตา อิงแอบ อยู่ในอ้อมแขนเขาไม่ขยับ

"ตอนอยู่ในลานฝึกค่ายหนานต้า เขาเปิดอกคุยกับข้า เขาเองก็เปิดเผยจริงใจเช่นกัน" ผู้ตั้งหวนมองดูหน้าตาต่างบานเล็กบนเรือบานหนึ่ง น่าเสียดายที่หน้าตานั้นมีแผ่นไม้กระดานปิดไว้

ซูจิงซีคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "ในเมื่อเจ้ากลัวจะทำข้าพลาดโอกาส เป็นพระสนม เช่นนั้นเหตุใดถึงยังต้องหยอกเย้าข้าเล่นด้วย"

"ชีวิตตลอดเกือบสามสิบปีของข้าล้วนผ่านผันลับสน เดิมคิดว่าโลกนี้ไม่มีอันใดให้ต้องอาลัยอาวรณ์ จะเป็นเช่นไรก็ช่าง มีเพียงครั้งนี้นั้นที่ข้าปรารถนาอยากแย่งชิงกับองค์รัชทายาทสักครั้ง" น้ำเสียงของผู้ตั้งหวนยกสูงขึ้นเล็กน้อย ยืนกรานหนักแน่นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ซูจิงซีหลับตา ศีรษะของนางค้อมแนบอยู่ในอ้อมแขนของเขา "ดังนั้น...คืนนี้เจ้าจึงคิดจะจากไปใช่หรือไม่"

ผู้ตั้งหยวนเนื้อตัวแข็งที่อ้วนขึ้นฉบับพลัน เขาอดยิ้มขึ้นออกมาคราหนึ่ง ไม่ได้ "ไม่ว่าเรื่องใดก็ปิดบังเจ้าไม่ได้จริงๆ"

ขณะที่กำลังจะอธิบาย ชูจิงซี้กลับใช้นิ้วปิดปากเขาไว้ "ไม่จำเป็นต้องอธิบาย หากไม่ใช่เพราะเจ้าคิดจากไปกะทันหัน ไหนเลยจะรวบรวมความกล้าได้ บางครั้งคนเราก็เช่นนี้ ในใจมีทุกซกกลับรอนจนสถานการณ์ดำเนินไปถึงทางตัน กว่าจะตระหนักได้ก็สายเกินการณ์แล้ว พวกเรา ยังดี สถานการณ์ยังไม่จัดว่าสาย โดยเฉพาะ..." นางแม่มริมฝีปากยิ้มน้อยๆ "อันที่จริงเจ้าไม่ต้องพูดซ้ำเองก็ตายได้ เป็นเพราะจางโหว่สั่งให้เจ้าเดินทางไปนครหลวงก่อนใช่หรือไม่"

ผู้ตั้งหยวนมองดูสตรีในอ้อมแขน ไม่ว่าจะพบเห็นมาสักกี่ครั้ง เขาก็ยังคงอดประหลาดใจในสายตาและสติปัญญาอันเฉียบแหลมของนาง ไม่ได้

"แปลต่องธนูขององครักษ์ทนายาทฎกกระทบกระเทือนซ้ำๆ เรือจมสมุทรเสียหายงานนี้จำเป็นต้องมีคนเดินทางไปนครหลวง นำข่าวเรื่ององครักษ์ทนายาทยังทรงแข็งแรงมีพระชนม์ชีพอยู่แจ้งเข้าวังหลวงก่อน บนเรือจมสมุทรลำนี้คนที่เหมาะสมที่สุดมีก็แต่เจ้าเท่านั้น" ชูจิงซี้ชะงักไปครู่หนึ่ง "บางที่อาจยังมีจิวเยี่ยเหออีกคน"

"ใช่แล้ว ลัทธิบัวขาวเองก็มีวิหารย่อยอยู่ในนครหลวงเช่นกัน ข้าต้องพานางไปด้วยงานจำต้องได้รับความช่วยเหลือจากนาง" ผู้ตั้งหยวนรีบอธิบาย

"นางเป็นคนฉลาด มีนางอยู่ด้วยย่อมเป็นเรื่องที่ดี" ชูจิงซี้บอกทันทีในนั้นเสียงความเคลื่อนไหวของใครบางคนก็ดังขึ้นจากอีกด้านของลำเรือ ชูจิงซี้กับผู้ตั้งหยวนต่างผละออกจากกัน ถอยไปกันคนละครึ่งก้าว พวกเขามองเห็นว่าบนจุดดูทิศทางลมที่อยู่ห่างออกไปมีเงาร่าง

สูงๆ ของใครบางคนเดินขึ้นมาช้าๆ คนผู้นี้คือกระป๋องหวดเครายาว สวมอาภรณ์บัณฑิตสีขาว ผูกผ้าโพกใหม่ไว้บนศีรษะ หางดูน่าเกรงขาม ไกล่ดูอบอุ่น ที่แท้ก็ฝ่ายก็คือจางเจี๋ยน

จางเจี๋ยนพอเห็นพวกเขาสองคนอยู่ด้วยกันก็มิได้มีท่าที ประหลาดใจแต่อย่างใด เขาประสานมือโค้งคำนับคราหนึ่งก่อนเอ่ยปาก "ยินดีด้วย" ก่อนจะประสานมือโค้งคำนับอีกครั้ง ครา มองไปทางซุจิงซี "ขออภัย"

คำกล่าวขออภัยนี้แฝงแฝงความหมายลึกซึ้ง ทั้งเพื่อขออภัยที่ พรวดพราดเข้ามาขัดจังหวะการสนทนาของพวกเขาสองคน และเพื่อ เกรงรัดผู้ตั้งหยวนให้รีบออกเดินทาง และยังเพื่อสังเกตสายสนกลในของ ซุจิงซี ซุจิงซีเกี่ยวเส้นผมที่ระยิบบริเวณหน้าผาก คล้องแขนผู้ตั้งหยวน ด้วยสองตาเป็นประกาย

"สตรีสุขสมได้พบคู่ครอง ต่างฝ่ายต่างมีความรู้สึกอันดีให้แก่กัน เดิมควรเป็นเรื่องน่ายินดี ทว่ายามนี้เรือจมสมุทรเสียหาย ด้านหลังมี กองกำลังของชววนหนีไล่ตาม องค์รัชทายาทบาดเจ็บ ยากจะแบกรับ ความยากลำบากในการเดินทางไหว ว่ากันตามความเร็วนี้ เกรงว่า ยากจะไปถึงนครหลวงได้ทัน ด้วยเพราะสถานการณ์บีบบังคับถึงต้อง เดินหมากเช่นนี้ ให้แม่ทัพผู้เสี่ยงอันตรายเดินทางไปคลี่คลายสถานการณ์ ที่นครหลวงล่วงหน้าก่อน เรื่องนี้้องรัชทายาทมิทรงทราบ หากแม่นาง จะดำเนิน ข้าก็ยินดีแบกรับมันไว้เพียงลำพัง"

เขาเรียกผู้ตั้งหยวนว่าแม่ทัพผู้ เห็นได้ชัดว่ามีใจคิดตอบแทนอยู่ ลับๆ แล้ว ยามนี้ผู้ตั้งหยวนปริปาก "เจอหน้าเขาที่ไรเข้าเป็นอันปวดหัว ทุกที ทะเลาะกันมากเกินไป มีผู้หลบหน้ากันให้ไกล"

จางเจี๋ยนพูดอย่างจริงจัง "ไว้แม่ทัพผู้ได้ชัยกลับมา ข้ายอมต้อง

กราบทูลองค์รัชทายาทขอสมรสพระราชทานให้พวกเขา ให้ผู้คนได้กล่าวขานถึง"

คราวนี้ถือว่าแต่ซุจิงซีเลย แม้แต่ผู้ตั้งหยวนก็ยังไม่วายอุทานเสียงแผ่วออกมาคราหนึ่ง

ดูท่าเรื่ององค์รัชทายาทเสี่ยงตายสละชีวิตช่วยหมอสตรีนางหนึ่งนี้จะสร้างความวิตกกังวลให้จางเจี๋ยนไม่ใช่น้อย เขาถึงได้นึกอยากสืบที่มาที่ไปของซุจิงซี หากจางเจี๋ยเกิดรับหมอสตรีผู้นี้ขึ้นเป็นพระสนมขึ้นมาเรื่องนี้ย่อมสร้างความยุ่งยากใหญ่หลวง ดังนั้นคำพูดของจางเจี๋ยนพวกนั้นถึงได้ฟังดูเร่งร้อนสนับสนุนให้มีงานมงคลระหว่างผู้ตั้งหยวนกับซุจิงซีสัก มีเพียงเช่นนี้องค์รัชทายาทถึงจะตัดสินใจได้อย่างสิ้นเชิง

ทว่าผู้ตั้งหยวนยามนี้หาได้สนใจเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เหล่านั้นไม่ เขากุมมือของซุจิงซีแน่นยิ่งกว่าเก่า จางเจี๋ยนเพราะรู้ว่าไม่อาจปิดบังนาง จึงทำเพียงประสานมือเอ่ยวาจาด้วยน้ำใสใจจริง "ข้าหาได้มีอันใดไม่พอใจแม้นางไม่ แต่เพราะเห็นสตรีมากมายที่ต้องทนทุกข์หลังเข้าวัง โดยเฉพาะสตรีเปี่ยมความสามารถ แม่นางซุ เจ้าเป็นคนฉลาดหลักแหลมไม่จำเป็นต้องเดินลงไปบ่เปลิงนั้น"

ซุจิงซียื่นพิงชบอยู่ข้างผู้ตั้งหยวน "ยามนี้ข้าสุขใจยิ่ง จางโหว มิจำเป็นต้องกังวล"

"เช่นนั้นก็ดี" จางโหวปีติยินดี เขาแหงนหน้ามองดูดวงจันทร์สุกสว่าง พุดซัดถ้อยซัดคำ "คืนนี้จันทร์กระจ่างดังธารน้ำตก เหมาะจะอาบพิณชำระสาย แม้ทัพผู้เดินทางไปในครห้วงครานี้ลำบากอันตรายนไม่น้อย จางเจี๋ยนใครบรรเลงบทเพลงเพื่อท่านแม่ทัพสักเพลง ถือเป็นภาระเลี้ยงส่ง"

พุดจบเขาก็เลิกชายอารมณ์แล้วนั่งลงบนจุดคูทิศทางลม หน้าตัก

มีพิณยาวท่วงทำนองโบราณเรียบง่ายวางพาดอยู่คันหนึ่ง จางเฉวียน เป็นอาจารย์สอนพิณให้จู่จันจี ผู้คนในนครหลวงต่างถือว่าการได้ยิน บทเพลงที่จางโหวบรเพลงนับเป็นเกียรติสูงสุด คู่ตั้งหยวนไม่ได้รู้สึกพิเศษ อันใด แต่ซู่จิงซู่ตี้คิดว่านี่เป็นการให้เกียรติอย่างหาที่สุดมิได้

เริ่มด้วยบทเพลง 'เฟิงเกี้ยวหวง'* ดังกังวานอยู่ที่หัวเรือ เสียงพิณ ลึกล้ำอัศจรรย์ จังหวะบรรเลงสูงส่งไม่ธรรมดา สอดรับซับซ้อนอยู่กับ จันทรกระจ่างสีเงินยวงเหนือท้องนภา จางเฉวียนจงใจเลือกทำนอง คู่หมยม (ไร้แม่สื่อ) ในบทเพลงแฝงไว้ซึ่งความรู้สึกเบิกบานงดงาม บทเพลง 'เฟิงเกี้ยวหวง' นี้ชื่อหมาเหียงหูกวีแห่งอันตะวันตกเป็น ผู้ประพันธ์ ยามพำนักอยู่ที่เชิงตุ เขาถูกตาต้องใจจ้าวเหวินจวิน สตรีมา ยครองพรหมจรรย์ จึงใช้เสียงพิณสื่อความในใจ เหวินจวินที่รอบรู้ด้าน การดนตรีถูกจิตใจอันเร้าร้อนของชื่อหมาเหียงหูกล่อมเกล้า จนสุดท้าย ก็ยอมหนีตามกันไป จางเฉวียนเลือกบทเพลงนี้ นับว่าต้องเค้นสมอง หนาหนักไม่ใช่น้อย

หลังบรรเลงอยู่หลายรอบ จู่ๆ นิ้วของจางเฉวียนที่ดิ่งตีบรรเลง อยู่บนเส้นสายก็กลับกลายเป็นจังหวะ จากท่วงทำนองละเอียดอ่อน งดงามนุ่มนวลละมุนละไมอยู่แต่เดิม จู่ๆ ก็กลับเป็นรั้นทดวงเวง เสียงพิณ แฝงไว้ซึ่งอารมณ์อ้างว้างอาดูรเย็นเยือกเสมือนหนึ่งข้ามฝั่งแม่น้ำ เย็นเยียบ

"บทเพลง 'อู้สูย' เขากำลังเร่งรัดให้เจ้ารีบออกเดินทาง" ซู่จิงซี้ บอกกับคู่ตั้งหยวน

"ล่าน้ำอู้สูย จิงเคอ** ลอบสังหารจักรพรรดิฉิน?" คู่ตั้งหยวนแม้จะ

* หงส์คู่ หรือเฟิงหวง คือสัญลักษณ์มงคลระหว่างชายหนุ่มหญิงสาว โดยมีเฟิงเป็นตัวแทนของนกตัวผู้ หวงเป็นตัวแทนของนกตัวเมีย

** จิงเคอ เป็นมือสังหารที่ลอบสังหารฉินอ๋อง หรือฉินซีฮ่องเต้ที่ปรากฏนามในประวัติศาสตร์จีนในจั้นกั๋ว

เรียนหนังสือมาไม่มาก ทว่าเรื่องเกี่ยวกับมือสังหารนั้นเขากลับได้ยิน จากโรงมหรสพมาไม่ใช่น้อย

"ถูกแล้ว จึงเคอพร้อมกองขบวนถูกไฟจี้ต่อต้าน* เร่งรัดให้รีบ ออกเดินทาง เกาเจียนหลี่** คืดพินสงเขาอยู่ที่ริมฝั่งลำน้ำอี้สู่ย บ้าจจึง เหตุใดถึงไม่รู้จักเลือกเพลงที่เป็นมงคลสักหน่อยนะ" ซูจิงซีปริปากตำหนิเบาๆ ออกมาประโยคหนึ่ง ก่อนจะขยับออกเลื้อยให้คู่ตั้งหยวนอย่างสนิทสนม รวากับสตรีที่เพิ่งออกเรือนกำลังส่งสามีออกรบ

คู่ตั้งหยวนยืนตัวตรง ปล่อยให้นางจัดเสื้อผ้าตามอำเภอใจ หลังจัดการเรียบร้อย จู่ๆ ซูจิงซีก็เขย่งปลายเท้าขึ้นเล็กน้อย จุ่มพิตลงบนแก้มของคู่ตั้งหยวนเบาๆ คราหนึ่ง คู่ตั้งหยวนร่างกายโอนเอน เลือดในกายพลุ่งพล่าน ทว่าก่อนที่จะทันได้ตอบสนองใดๆ ซูจิงซีก็ขยับตัวเข้ามาใกล้อีกเล็กน้อย ริมฝีปากเจียนสัมผัสถูกติ่งหูเขา

เสียงเบาแผ่วจนแทบไม่ได้ยินเล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากนาง มุดลอดเข้าไปในหูของคู่ตั้งหยวน เขาสงบลงแทบจะในทันที รอยเลือดฝาดบนใบหน้าก็ค่อยๆ จางหาย ทำเพียงรอรับฟังอยู่เสียบๆ เสียงพินที่ดังอยู่ไกลๆ กระหึ่มก้อง จางเฉวียนยังคงมุ่งมั่นอยู่กับการบรรเลงเพลงไม่ทันได้สนใจความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นทางนี้

หลังกำชับกำชาเสร็จ ซูจิงซีก็ชักเท้าถอยออกมาก้าวหนึ่ง "ยังจำคำพูดที่เจ้าพูดตอนอยู่ที่คู่ต่อเรือไหวอันได้หรือไม่ โอกาสมีชีวิตรอดมอบให้แก่คนที่ยังมีหวังอันใดพวกนั้น"

คู่ตั้งหยวนพยักหน้า

"ตอนนี้เจ้าเองก็มีคนที่หวังใยแล้ว ดังนั้นห้ามเอ่ยปากอยากตาย

* ไฟจี้ต่อต้าน รัชทายาทแห่งแคว้นเยียน ทรงตกเป็นตัวประกันอยู่ในแคว้นจินเป็นเวลานาน ตลอดเวลาถูกกดขี่สารพัด ต่อมาได้หลบหนีกลับไปยังแคว้นเยียนได้สำเร็จ
** เกาเจียนหลี่ สหายร่วมพันธะของจิงเคอ มีความสามารถด้านการบรรเลงพิน

ออกมาง่ายๆ อีก" ซูจึงชี้กล่าวอย่างนุ่มนวล

บทเพลง 'อีสุ่ย' บรรเลงจบลงพอดี บรรยากาศรอบเรือจมสมุทร
สงบนิ่งลงอีกคราว แสงจันทร์เหนือศีรษะก็เงยเงางวังเวงเช่นกัน
จางเฉวียนลุกขึ้น แสดงคารวะไปทางผู้ตั้งหยวนด้วยท่าที่จริงจัง

ได้เวลาออกเดินทางแล้ว

เช้าตรู่เดือนห้า วันที่สามสิบ หมอกหนาที่บรวมตัวกันอยู่ที่
นอกเมืองซางโจว กลิ่นกินเค้าโครงกำแพงเมืองหมดสิ้นเป็นอันดับแรก
ก่อนจะแผ่ขยายเข้าไปในป่าที่อยู่รายรอบ ไม่ว่าจะต้นไม้สูงใหญ่อย่าง
ไป๋หยาง เว่ยฮั่ว อวี๋ซู่ หรือไม้พุ่มเตี้ยอย่างจิงเถียว หูจื่อจื่อ จินจีเออร์
ต่างล้วนถูกหมอกหนาปกคลุมจนโผล่ออกมาแค่หนึ่งกำนครึ่งกึ่ง มองดู
จากไกลๆ จะเห็นคล้ายกับเป็นแขนที่เหยียดยื่นออกมาจากเงามืด

ม้าชั้นยอดสองตัววิ่งรืออยู่บนถนนหลวง ทว่าไอหมอกที่โหมกระหน่ำ
ขึ้นมาชั้นแล้วชั้นเล่ากลับไม่อาจลดทอนความเร็วของพวกมัน ผู้ตั้งหยวน
กุมเชือกบังเหียนแน่นควบทะยานอยู่ทางด้านหน้า จิว่เยี่ยเหอควบม้า
อีกตัวตามติดอยู่ทางด้านหลัง ทักชะการขี่ม้าของนางจัดว่าดีเกินคาด
อย่างน้อยก็ยังดีกว่าผู้ตั้งหยวนที่ใช้ชีวิตอยู่แถบแม่น้ำฉินไหวมานับแต่เล็ก
ทว่าไม่รู้เพราะคิดอันใด นางถึงจงใจควบคุมความเร็ว คอยรักษาระยะห่าง
ประมาณครึ่งตัวคนนั้นไว้

เมื่อคืนพวกเขาลงจากเรือตอนยามจืด วิ่งผ่านนอกเมืองซางโจว
ออกจากลำน้ำขนส่งมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนืออย่างรวดเร็ว

ทั้งคู่จำเป็นต้องขึ้นเหนือไปยังจุดพักม้าป่าโจว กู้อัน ต้าซิง เข้าสู่นครหลวง
ให้ได้ภายในสองวัน ระยะทางหน้าหลังรวมทั้งสิ้นสามร้อยยี่สิบหลี่
โชคดีที่ครั้งนี้ได้รับความช่วยเหลือสนับสนุนจากจางเฉวียน ม้าที่

พวกเขาสองคนใช้ล้วนแต่เป็นม้าชั้นเลิศบนทุ่งหญ้ากว้างที่เยี่ยมมาจาก สหายในยุทธภพ และยังมีเงินทองอีกหนึ่งถุงกับหนังสือเร่งด่วนของ ที่ว่าการจื๋อหนานซึ่งจางเฉวียนทำปลอมขึ้นด้วยตัวเองอีกฉบับ มีหนังสือ ฉบับนี้ สถานะของพวกเขาย่อมไม่ต่างอันใดกับแปดร้อยหลี่เร่งด่วน จุดพักม้าตามทางย่อมมอบม้าที่ดีที่สุดให้พวกเขาแลกเปลี่ยน

"อา... ท่านเจ้าลัทธิ ข้ารู้สึกว่าการมรณของท่านระยะนี้เหมือนจะ ดีกว่าเก่าก่อนมาก" จิวเยี่ยเหอกพูดอย่างไม่อึ้งขังขอบ หมอกด้านหน้า หน้าหนักจำต้องลดความเร็วลง นางอาศัยโอกาสนี้หยิบเอาขนมโก๋พุทรา ในถุงสัมภาระติดตัวออกมาใส่ปาก

"ห้ามเรียกข้าว่าเจ้าลัทธิ" อุ้ตึงหยวนชักสีหน้า

จิวเยี่ยเหอกกลับหัวเราะหึๆ ออกมา "นับแต่ครั้งแรกที่ข้าเห็นเจ้าลัทธิ ท่านก็สีหน้าอมทุกข์ไม่เลิก รื้อรอยยับย่นบนใบหน้าล้วนแต่การมรณ ทดท้อ ทว่านับแต่เมื่อคืนท่านกลับเอาแต่ยิ้ม ไซ้แล้ว แม้แต่ตอนนี้ ท่านไม่ต้องทำเป็นชักสีหน้า ทำเช่นนั้นรังแต่จะยิ่งเห็นชัด"

อุ้ตึงหยวนทำได้เพียงเบือนหน้าไปทางอื่น "ตกลงเจ้าคิดจะพูด อันใดกันแน่"

"เจ้าลัทธิ ที่ท่านยอมรับคำไหว้วานของจางเฉวียนเดินทางไป นครหลวง ย่อมต้องมีเหตุผลไซ้หรือไม่"

"ข้าก็แค่ไม่อยากจะอยู่บนเรือต่อ เห็นหน้าองคริษทายาทที่ไร หัวข้า เป็นอันต้องปวดเหมือนจะระเบิดอยู่ตลอด ให้เดินทางเช่นนั้นมิสู้แยก ออกมาเดินทางเช่นนี้ยังจะสะดวกกว่า"

จิวเยี่ยเหอกลูบหูม้า เอยด้วยน้ำเสียงซาบซึ้ง "ดูท่าท่านเจ้าลัทธิคง คิดตกแล้ว เพื่อช่วยให้ลัทธิของพวกเราดำรงคงอยู่ ท่านเจ้าลัทธิถึงกับ ยินดีละทิ้งเรื่องราวบาดหมางกับราชินิกุลจู่แห่งราชวงศ์หมิงในอดีต"

"เหลวไหล! ใครบอกว่านี่แค่นะหว่างข้ากับลัทธিবัวขาวของพวกเจ้ารวมถึงราชินิกุลแห่งราชวงศ์หมิงจบสิ้นแล้ว"

"เช่นนั้นก็แปลก" จั้วเยี่ยเหอกลอกตาคราวหนึ่ง "หากไม่ยินดีร่วมมือกับศัตรู เช่นนั้นท่านก็ควรทิ้งข้า เดินทางกลับหานางไปใช้ชีวิตเยี่ยงปฤชนคนธรรมดาถึงจะถูกต้อง แต่หากมีใจคิดล้างแค้นให้สกุลเถี่ย ท่านก็น่าจะนั่งอยู่บนภูเขาสื่อกัณฑ์ ดูนั่นอ่องกับองค์รัชทายาทผู้กั้นจนหัวแตกเลือดอาบ แต่ท่านเจ้าลัทธิดลัษยอมยากลำบากเร่งรีบเดินทางไปเป่ยจิง หากมีไซ่เพื่อสร้างคุณูปการใหญ่หลวงให้ลัทธิตานั้นแล้ว ยังจะเพื่อการใดได้"

"เอาเป็นว่าไม่ไซ่เพราะเรื่องนี้ก็แล้วกัน"

"หรือว่า...เพื่อท่านพี่ซู?"

อู๋ตั้งหยวนที่อยู่บนหลังม้าการเค่ลื่อนไหวแข็งที่ออย่างเห็นได้ชัด จั้วเยี่ยเหอกะพริบตาปริบๆ ก่อนยิ้มพูด "ดูท่าข้าคงต้องเก็บโก่พุทราไว้สักหน่อยแล้ว วันหน้ายังต้องรวบรวมเซ็งตี้หวง* ถ้าไย เมล็ดบัวแสดงความยินดีต่อเจ้าลัทธิต่ออีก" อู๋ตั้งหยวนยังไม่ทันได้พูดอันใด จู๋นางก็เลิกหยอกเข้า ดวงตาเฉกผลซึ่งคูนั่นส่องประกายคมกริบ "ทว่า... เจ้าลัทธิต ท่านเข้าใจถ่องแท้แล้วไซ่หรือไม่ว่าควรทำอันใดเมื่อไปถึงนครหลวง"

อู๋ตั้งหยวนพูดเสียงขรั้ม "จางเฉวียนบอกแล้ว ข้าก็แคหาวิธีส่งข่าวเรื่ององค์รัชทายาทยังทรงมีพระชนม์ชีพเข้าไปในวังให้ได้เท่านั้นก็พอแล้ว"

ยามนี้โอกาสชนะขององค์รัชทายาทนั้นจะบอกว่ามากก็ไม่มาก จะบอกว่าน้อยก็ไม่น้อย คุณชายชวหนี่กับกองกำลังทหารกบฏซานตง

* เซ็งตี้หวง หรือโกฐขี้แมว เป็นสมุนไพรจีน สรรพคุณช่วยแก้ร้อนใน บำรุงเลือด

ไล่ล่าองค์รัชทายาทอยู่ข้างนอก อันต้องควบคุมราชสำนักอยู่ที่นครหลวง กำลังของศัตรูกับพวกเขาห่างกันราวฟ้ากับดิน ทว่าแผนการทั้งหมดของ อันต้องจะบรรลุผลสำเร็จได้ทั้งองค์จักรพรรดิและองค์รัชทายาทล้วน ต้องสิ้นชีพไปด้วยกันทั้งคู่ จะมีใครคนใดคนหนึ่งไม่ตายไม่ได้ หาไม่แล้ว เขาไหนเลยจะมีโอกาสขึ้นครองราชบัลลังก์

ดังนั้นสำหรับจันฉี หนทางแห่งชัยชนะที่ง่ายที่สุดก็คือให้บุคคล สำคัญในนครหลวงรู้ว่าองค์รัชทายาทยังไม่ตาย อีกทั้งยังกำลังรีบเร่ง กลับมาอยู่ ขอเพียงนำความนี้ไปมอบให้ถูกคน แผนการของอันต้องย่อม พังพินาศ ถึงตอนนั้นองค์รัชทายาทจะกลับถึงนครหลวงเร็วเข้าไปวันหนึ่ง ก็ย่อมมิใช่ปัญหา

ที่จางเฉวียนเร่งให้ผู้อื่นตั้งหยวนออกเดินทาง เป้าหมายก็ด้วยเพราะ เหตุนี้

"จางเฉวียนพูดง่ายดีแท้ ทว่าเจ้าลัทธิท่านเคยไปนครหลวง รู้ว่า จะหาบุคคลสำคัญคนไหนใช่หรือไม่"

"บุคคลสำคัญที่พวกเราควรไปหาย่อมไม่พ้นมหาอำมาตย์แห่ง ราชสำนักต้าหมิง"

พอได้ยินแบบนั้นจันฉีเย้ยเหอก็หัวเราะจนแทบตกจากหลังม้า "ท่าน ไปฟังละครมาจากไหน ราชสำนักต้าหมิงเคยมีมหาอำมาตย์ที่ไหนกัน"

"เหลวไหล หลี่ชานฉาง* มิใช่มหาอำมาตย์หรือไร ไหนจะยัง นูเหวยยง** อีก" ผู้ตั้งหยวนไม่ยอมแพ้

"นั่นเรียกอัครเสนาบดีต่างหาก อีกทั้งยังมีแค่พวกเขาไม่กี่คน เท่านั้นที่เคยได้เป็น หลังจากนั้นก็ไม่มีแล้ว"

"หลังจากนั้นก็ไม่มีมหาอำมาตย์แล้ว? แล้วงานของมหาอำมาตย์

* หลี่ชานฉาง อัครเสนาบดีคนแรกของราชวงศ์หมิง กล่าวกันว่าเขาเป็นพระสหายสนิทของจักรพรรดิหนู่
** นูเหวยยง เป็นขุนนางชาวจีนในสมัยราชวงศ์หมิง ดำรงตำแหน่งอัครเสนาบดีช่วง ค.ศ. 1373-1380

ใครเป็นคนทำ" ความรู้เกี่ยวกับลำดับชั้นของขุนนางราชสำนักของ
 ฐู่ตั้งหยวนล้วนได้มาจากโรงมหรสพในหอสุราเมื่องหนานจิงด้วยกัน
 ทั้งนั้น ส่วนใหญ่ล้วนเป็นจินตนาการเหลวไหลผิดจากความเป็นจริงของ
 พวกชาวบ้านทั้งสิ้น

จ้าวเยี่ยเหอไม่ได้ตอบ ตรงกันข้ามกลับถามคำถามขึ้นมาอีกข้อ
 "ข้าถามหน่อย รongเสนาบดีประจำกรมพิธีการชั้นสอง กับมหาราชบัณฑิต
 ตำแหน่งคู่ชิงชั้นห้า ผู้ใดใหญ่กว่ากัน"

"แน่นอนว่าคนที่ชั้นสูงกว่าใหญ่...ใช่หรือไม่" ฐู่ตั้งหยวนถูกจ้าวเยี่ยเหอ
 จ้องเสี้ยจนหมดความมั่นใจ

"เช่นนั้นข้าถามท่านอีกที องค์จักรพรรดิทรงเกิดเรื่อง ต้องปรึกษา
 กับrongเสนาบดีหกกรม หรือต้องปรึกษามหาราชบัณฑิต"

"เอ่อ..."

จ้าวเยี่ยเหอสายหน้า "เจ้าลัทธิ หากเรื่องเช่นนี้ท่านยังไม่รู้ ข้าว่าท่าน
 อย่าไปนครหลวงเลยจะดีกว่า เกิดหาคนสำคัญผิดตัว ดีไม่ดีอาจนำภัย
 ถึงตัว กลับไปใช้บั้นปลายชีวิตอยู่ที่จินหลิงจะดีกว่า"

ฐู่ตั้งหยวนกระตุกเชือกบังเหียนอย่างไม่พอใจ เร่งจิ้งหะม้า
 ขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย "งั้นเจ้าลองว่ามาว่าควรทำอย่างไร"

"ท่านเจ้าลัทธิ ราชสำนักหลังจากหนูเหวี่ยงเป็นต้นมาก็ไม่มี
 ตำแหน่งอัครเสนาบดีอีก องค์จักรพรรดิทรงควบคุมอำนาจในการตัดสิน
 พระทัยทั้งหมดด้วยพระองค์เอง ทว่าองค์จักรพรรดิพระองค์เดียวย่อม
 ไม่อาจจัดการเรื่องราวทั้งหมดได้ ดังนั้นข้างกายจึงมีมหาราชบัณฑิต
 จำนวนหนึ่งทำหน้าที่อยู่ในสภาขุนนางที่ปรึกษา มีส่วนร่วมในการกำหนด
 นโยบายแผ่นดิน หลังกำหนดทิศทางเสร็จสิ้น ถึงค่อยมอบให้หกกรม
 นำไปดำเนินการต่อ"

อุตึ่งหยวนคล้ายตระหนกได้ "ตั้งนั้นตอนนี้คนที่ใหญ่ในราชสำนักจึงไม่ใช่ฮั้วครเสนาบดีหรือมหาอำมาตย์แต่เป็นมหาราชบัณฑิตแห่งสภาขุนนางพวกนั้น"

"ใช่แล้ว"

"นั่นก็หมายความว่าทันทีที่ไปถึงนครหลวง พวกเราแค่ตรงดิ่งไปหามหาราชบัณฑิตพวกนั้นแค่นี้ก็ได้แล้วมิใช่หรือ"

จิวเยี่ยเหอยิ้มตอบ "ท่านดำหนิที่องคริขทยาทาไม่ระวางตน แต่ตัวเองกลับทำผิดพลาดแบบเดียวกัน ท่านรู้ได้เช่นไรว่ามหาราชบัณฑิตพวกนั้นไม่ได้สมรู้ร่วมคิดกับฮันอ่อง"

อุตึ่งหยวนประชดออกมาคราหนึ่ง "หากขุนนางฝ่ายบู๊นพวกนั้นใช้การอันใดไม่ได้ เช่นนั้นก็ไปหาผู้บังคับการทหารในกองทัพ เช่นนี้ยอมไม่ผิดแน่"

"ในนครหลวงยังมีกองกำลังทหารของครักษ์สามสิบสองกอง คอยพิทักษ์เขตวังหลวง กับสามกองพลใหญ่ สำนักห้ากำลังพลระวางเมืองอา...ใช่ ในวังยังมีกองกำลังทหารม้าสวนพระองค์กองพลหย่งซื่อซ่อนอยู่อีก ทว่าสุดท้ายก็ยังคงเป็นปัญหาเรื่องเดิมๆ ท่านรู้ได้เช่นไรว่าพวกเขาไม่ได้มีส่วนร่วมอยู่ในแผนการของฮันอ่อง"

"บู๊นไม่ได้ บู๊ก็ไม่ได้ จันเจ้าว่าพวกเราควรไปหาใคร"

จิวเยี่ยเหอมองเขาด้วยสายตาเจ้าเล่ห์คราหนึ่ง "เรื่องนึ่งายตายยั้งไม่ว่าใครก็ล้วนแต่เป็นพรรคพวกของฮันอ่องได้ทั้งนั้น ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ด้วยเพราะพวกเขาล้วนมีโอกาสได้ผลประโยชน์จากงานนี้ แต่หากเจ้าลัทธิลองพิจารณาดูในอีกแง่มุมหนึ่ง หากมีคนที่ไม่ว่าเช่นไรก็ไม่อาจได้รับผลประโยชน์จากการนี้ คนผู้นั้นยอมเป็นคนที่เราเชื่อถือไว้วางใจได้มากที่สุด"

ผู้ตั้งหยวนหัวคือขมวดเข้าหากัน คำไม่กี่พยางค์เล็ดลอดผ่านไรฟัน
ของเขา "อักรรมเหสีจาง..."

โอรสสวรรค์ของราชสำนักต้าหมิงองค์ปัจจุบันเป็นสามีของนาง
องค์รัชทายาทองค์ปัจจุบันก็เป็นบุตรชายของนาง เจ้าครองศึกดินา
วัยเยาว์สองคนเองก็เป็นบุตรของนางเช่นกัน หากอันต้องต้องการช่วงชิง
ราชบัลลังก์ก็จำเป็นต้องสังหารบุตรหลานนางให้สิ้น จุดยืนของ
อักรรมเหสีจางกับอันต้องคือไม่เจ้าตายก็ข้าม้วย ไม่มีจุดให้ประนีประนอม
กันได้เลยแม้แต่น้อย

"ถูกต้องแล้ว หลังไปถึงนครหลวง พวกเราจะแพร่พรายเรื่องนี้
ให้ใครรู้ก่อนไม่ได้เป็นอันขาด มีเพียงเข้าพบอักรรมเหสีเท่านั้นถึงจะเป็น
หนทางคลี่คลายสถานการณ์เพียงหนึ่งเดียว"

ผู้ตั้งหยวนจ้องมองจ้าวเยี่ยเหออยู่เป็นนาน ก่อนพูดอย่างทอดถอนใจ
"เจ้าก็แค่เด็กคนหนึ่งเท่านั้น วิธีการร้ายกาจมากมายเช่นนี้ไปเรียนรู้มาจาก
ไหนกัน เจ้าแม่ช่างรู้จักสั่งสอนดีแท้"

จ้าวเยี่ยเหอโบกมือปฏิเสธ "เด็กที่เจ้าแม่รับเลี้ยงมีอยู่ด้วยกัน
หลายร้อยคน คนที่ไร้ความสามารถต่างตายไประหว่างทางนานแล้ว"
นางกวาดตามองดูหมอกกว้างที่อยู่รายรอบ สีหน้าท่าทางเคร่งขรึมอย่าง
ไม่เคยเห็น "ตั้งนั้นเจ้าลัทธิอย่าได้ประเมินสถานการณ์ในนครหลวง
ต่ำเกินไป ที่นั่นไม่เหมือนจินหลิง ไม่เหมือนหยางโจว ไหวอัน จี่หนาน
หรือเมืองอื่นๆ ที่นั่นเป็นถ้ำเสือบ่อมังกรของจริง ชับซ้อนไปด้วยอิทธิพล
ต่างๆ นานา หากก้าวพลาดเพียงก้าวเดียวก็อาจนำมาซึ่งภัยพิบัติใหญ่หลวง
มีอาจพลิกฟื้นสถานการณ์ได้อีก"

"อืม... เรื่องนี้ข้ารู้ดี" พูดถึงตรงนี้ผู้ตั้งหยวนก็เผลอลูบคางตัวเอง
อย่างไม่รู้ตัว

"ดูๆ! เจ้าลัทธิต ท่านยิ้มเช่นนั้นออกมาอีกแล้ว ท่านพี่ชุกำชับสั่งอันใด ท่านไว้ใจหรือไม่" เห็นอุ้งตั้งหยวนไม่ตอบรับไม่ปฏิเสธเช่นนั้น จิวเยี่ยเหอ ก็ไม่วายถอนหายใจออกมาคราหนึ่ง "ตอนนี้ข้าเข้าใจแล้วว่าเหตุใดท่าน ถึงตกลงรับปากทำเรื่องนี้ แผนการล้างแค้นของท่านพี่ชุกมีเพียงต้องช่วย ให้องค์รัชทายาทขึ้นครองบัลลังก์เท่านั้น อยากรู้ให้องค์รัชทายาทขึ้นครอง บัลลังก์ก็มีแต่ต้องให้ท่านเดินทางไปนครหลวงก่อนก้าวหนึ่ง เฮ้อ เจ้าลัทธิต ท่านดีต่อท่านพี่ชุกยิ่งนัก"

ครั้งนี้อุ้งตั้งหยวนมิได้หลบเลี่ยง สายตาของเขาทอดมองไปยัง เบื้องหน้า "ไม่ใช่แค่เรื่องของนาง แต่ยังมีเรื่องขององค์รัชทายาท เรื่องของ สกุกู่กับสกุกุเถี่ย รวมถึงลัทธิบัวขาวของพวกเจ้า... ข้าคิดดีแล้ว ครั้งนี้ ข้าจะไปนครหลวง สะสางเรื่องทั้งหมดให้เสร็จสิ้นภายในคราเดียว" น้ำเสียงของเขาหนักแน่น แววตาจดจ่อ ไม่มีลังเลแม้แต่น้อยอีกต่อไป

จิวเยี่ยเหอพิจารณาอุ้งตั้งหยวนด้วยสายตาอยากรู้อยากเห็น 'ไม้ต่อพวกเปี้ยก' ที่ลังเลใจอยู่ตลอดเวลาคนนั้นคล้ายถอดกรงเปลี่ยนกระดุก ทั้งภายในชั่วข้ามคืน ตลอดเส้นทางยาวไกลจากหนานจิงถึงนครหลวง นี่เป็นครั้งแรกที่เขายอมเผยคมออกมาให้เห็น เป็นครั้งแรกที่เขาแสดงให้เห็นว่า แท้แล้วตัวเองก็มีสิ่งที่อยากทำเช่นกัน

ยามนี้ตะวันลอยสูงเกือบครึ่งฟ้าแล้ว ไอหมอกเริ่มจางหายไป ทีละน้อย "เร่งฝีเท้าอีกหน่อย!" อุ้งตั้งหยวนกระดุกเชือกบังเวียนวิ่งนำอยู่ ทางด้านหน้า มุ่งตรงไปยังนครหลวงอย่างรวดเร็ว จิวเยี่ยเหอเม้มริมฝีปากยิ้ม ยกแฉ่ขึ้นโบย ไล่กวัดตามไปติดๆ

เสียงทำนองเพลงพื้นบ้านดังกระจ่างชัดอยู่ท่ามกลางไอหมอก "ดาข้า หยันข้า จริงเท็จเช่นไรไม่รู้ หานเซียงเอ๋อมมือหมายคว่า ให้

ขลาดเขลาเน่กกลัว ไต้หลิวหน้าลมไชย กลางผกาไต้เงาจันทร์ คนร้าวราน
ไหนดเลยจะกล้าเอ่ยปาก มีใจไม่มีใจ จงบอกความในใจให้กระจ่างที"

"คารวะคุณชายห่า!"

เสียงหลายสิบเสียงตะโกนก้องขึ้นพร้อมกัน แม้แต่กึ่งตันพุทรา
ที่อยู่รายรอบก็ยั้งสะท้านไหว

จู่จันอวี่ยืนอยู่บนเนินดินและหรีตา พยายามนึกคิดจินตนาการว่า
พวกเขากำลังตะโกน 'คารวะชื่อจื่อ' หรือไม่ก็ 'คารวะองคริซทายาท'
ความรู้สึกปลื้มปิตินี้เหนือกว่าอาหารล้ำค่ากับกิจกรรมในเรือนเร้นใดๆ
แม้แต่ความรู้สึกล้มเหลวที่เกิดขึ้นที่ประตูน้ำเกอซังก็ยั้งทุเลาเบาบางลง
เป็นอันมาก

หลังตี๋มด้ากับความพึงพอใจดวงนี้ครู่หนึ่งเขาก็มองลงไปตามล่าง
ขุนนางทหารกองกำลังรักษาธงชิงโจวหลายสิบนายตรงหน้าแต่ละนาย
ล้วนเนื้อตัวเปราะเป็อนไปด้วยฝุ่น ใบหน้าอ่อนระโหย แค่ดูก็รู้แล้วว่า
เพิ่งผ่านการเดินทางยากลำบากมาเป็นระยะทางยาวไกล ทว่าคนพวกนี้
กลับโอสังหารคุกรุ่นทั่วร่าง คล้ายพยายามสะกดกลิ่นความรู้สึกต้องการ
ล้างแค้นให้ผู้เป็นนาย

ในกองกำลังทหารซานตงทั้งหมด กองกำลังรักษาธงชิงโจว
นับเป็นกองกำลังที่แข็งแกร่งห้าวหาญที่สุด ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาต่าง
ล้วนเป็นลูกน้องไต้บังคับบัญชาที่จงรักภักดีต่อจันหรงยั้ง

ยามนี้พวกเขาอยู่ที่เส้นแบ่งเขตอำเภอชิงที่ตั้งอยู่ระหว่างซางโจว
กับเทียนจิน ที่นี้ถูกเรียกว่าเงินเซวียถุน ห่างจากลำน้ำขนส่งประมาณ
ยี่สิบสามสิบหลี่ บริเวณใกล้ๆ นอกจากวัดหงฉานแล้วก็ไม่มีบ้านเรือน
ผู้คนทีไหนอีก พื้นที่ส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นป่าตันไต้ยอว่า กำลังหลักของ
กองกำลังรักษาธงชิงโจวกำลังซ่อนตัวหยุดพักเอาแรงอยู่ในป่า ไม่ต่าง

อันใดกับธนูยาวคมกริบที่พร้อมพุ่งออกจากคันธนู หัวของมันพุ่งขึ้นไปทาง
นครหลวง

"สี่สิบแปดชั่วยามๆ!"

จู่จันอวี้อู่มือขวา ทำมือเป็นเลขสี่ที่หนึ่งก่อนจะตามด้วยเลขแปด
ซ้ำๆ สองครั้ง เสียงตะโกนทุกครั้งล้วนซิ่งซังทรงพลัง ขุนนางทหารที่อยู่
ด้านล่างต่างกลั่นลมหายใจ สายตาทุกคู่ล้วนจับจ้องอยู่บนตัวเขา

"จากจีหนานถึงอำเภอชิงระยะทางทั้งหมดสี่ร้อยเก้าหลิ แต่พวกเจ้า
กลับใช้เวลาเพียงสี่สิบแปดชั่วยาม หนาซ้ำยังไม่มีใครหลุดกลุ่มไปแม้แต่
คนเดียว ไม่ทำพวกขุนนางท้องถิ่นแตกตื่น นี่ก็แสดงให้เห็นแล้วว่าพวกเจ้า
เป็นกองกำลังที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรเพียงใด ต่อให้เป็นกองกำลังใน
บังคับบัญชาของสวีอู๋หนึ่งกับฉางจงอู๋* ก็ไม่พินเช่นนี้"

ขุนนางทหารเหล่านั้นครั้งนั้นได้ยินคุณชายชวชนหนียกพวกเขาไปเทียบ
กับสวีต้ากับฉางอวี้อู๋ซุน ทุกคนก็ต่างพากันกระซิบกระซาบอย่างพึงพอใจ

จู่จันอวี้อู้อีก "ที่เหนือไปกว่านั้นคือพวกเจ้าทุกคนต่างยอม
สละตำแหน่งขุนนางชั้นผู้ใหญ่กับชีวิตสงบสุข ติดตามแม่ทัพจิ้นด้วยใจ
มุ่งมั่น ช่วยคลี่คลายปัญหาความยากลำบากของแผ่นดิน พวกเจ้า
ที่อัสติย์กล้าหาญเช่นนี้ นับเป็นวาสนาของต้าหมิงของพวกเราโดยแท้
ข้าขอแสดงคารวะต่อคุณธรรมสูงส่งของพวกเจ้าทุกคนแทนท่านพ่อ!"

พูดจบเขาก็ประสานมือเข้าหากัน ค้อมกายคำนับ ขุนนางทหาร
เหล่านั้นต่างพากันคุกเข่าแสดงคารวะตอบ

จู่จันอวี้อู๋เงยหน้าขึ้น เปลี่ยนเรื่องคุย "ทุกท่านเดินทางยากลำบาก
ทว่ายามนี้ยังไม่ถึงเวลาพักผ่อน องค์กรชทายาทยังมีชีวิต ตำแหน่ง
จักรพรรดิยังอยู่ไกลห่าง ภารกิจอันยิ่งใหญ่ยังขาดขั้นตอนสุดท้าย

* สวีอู๋หนึ่ง (สวีต้า) และฉางจงอู๋ (ฉางอวี้อู๋ซุน) เป็นหนึ่งในขุนศึกผู้ร่วมก่อตั้งราชวงศ์หมิงในจักรพรรดิ
หงอู่จูหยวนจาง

หวังว่าทุกคนจะทุ่มเทอย่างสุดกำลัง" ครั้นเห็นขุนนางทหารต่างมีสีหน้า
 ละอายแก่ใจ เขาก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ "พวกเจ้าไม่จำเป็นต้องละอาย
 องค์กรชทายาทเสด็จไปจีนนาน เป็นเหตุสุดวิสัยที่แม้แต่หลิวป้อเวิน*
 ก็ยังมีอาจคาดการณ์ได้ แล้วใครเล่าจะเตรียมการป้องกันได้ล่วงหน้า
 เป็นข้าเองต่างหากที่พลาดท่าตรงประตูน้ำเกอซัง ทำให้พวกเขาหนีรอด
 ไปได้ พวกเจ้าลองคิดดู เลือดตัวในถูกถอดออกแล้วแต่กลับรุกคืบต่อ
 ไม่ได้ ความรู้สึกขึ้นก็ไม่ได้ลงก็ไม่ได้ นั่นมันทรมาณสักขนาดไหน"

วาจาลามกนี้ทำพวกขุนนางทหารเปิดปากหัวเราะ บรรยากาศ
 กลับกลายเป็นผ่อนคลาย คุณชายห้ายอมรับความผิดที่ปล่อยให้
 องค์กรชทายาทหลุดมือไปด้วยตนเองเช่นนี้ พวกเขาไหนเลยยังจะต้อง
 แแบกรับแรงกดดันอันใดอีก

จู่จันอ้อมมองดูคนที่อยู่เบื้องหลังเหล่านั้น ครั้นรู้ว่าตนเองกุมใจทหาร
 ได้เรียบร้อยก็นึกถึงโอด หลังพบเจออุปสรรคที่ประตูน้ำเกอซัง เขาก็
 ตระหนักได้ทันทีว่าจางเฉวียนเป็นคนที่ได้รับมือด้วยได้ยากขนาดไหน
 หลังคิดทบทวนอยู่หลายครั้งหลายคราว ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจล้มเลิก
 แผนไล่ล่าอีกฝ่ายตามความตั้งใจเดิมและเดินทางมารวมตัวกับ
 ทหารกองกำลังรักษาธงชิงโจว

"ศึกจิ้งน่านในเวลานั้น ขณะที่ท่านพ่อของข้าบุกตะลุยเข้ากลาง
 วงล้อมศัตรู ช่วยเหลือองค์จักรพรรดิหย่งเล่อให้รอดพ้นจากอันตราย
 หลายครั้งหลายคราว เจ้าอ้วนหงซึ่งนั่นทำอันใด หลบตัวสั่งนั่งงออยู่ใน
 เมืองเป่ย์ผิง! ต่อมาเขาก็หน้าด้านขึ้นนั่งบัลลังก์มังกร หันกลับมาโจมตี
 เล่นงานพวกเราเหล่าขุนนางผู้สร้างความคิดความชอบในศึกจิ้งน่าน
 ท่านพ่อข้าแบกรับความอยู่ดีธรรมไม่พอ แม้แต่ลูกน้องผู้รักดีต่อเขา

* หลิวป้อเวิน นักยุทธศาสตร์ทหาร ปราชญ์เมธี รัฐบุรุษ และกวีชาวจีน มีชีวิตอยู่ช่วงปลายราชวงศ์หยวน
 และต้นราชวงศ์หมิง

เหล่านั้นก็ยังพลอยถูกราบปรามด้วย แม่ทัพจีนในยามนั้นสร้างความดีความชอบไว้ไม่ใช่น้อย แม้แต่ตาข้างหนึ่งก็ยังต้องเสียไป ตอนนี้กลับได้เป็นก็แค่ผู้บัญชาการทหารสูงสุดมณฑลซานตงเท่านั้น ส่วนคนที่ถูกพวกเจ้าตีแตกในสงครามเหล่านั้น ยามนี้แต่ละคนกลับได้รับการอภัยโทษ ปล่อยให้กลับบ้านได้หรือไรกัน!"

"ไม่ได้ๆ!" ขุนนางทหารทั้งหลายต่างพากันส่งเสียงตะโกนก้อง

"เพราะฉะนั้น..." จูจันอูว์รู้สึกว้ากโอกาสมาถึงแล้ว "ขอให้ทุกคนฟังคำสั่งระดมกำลังของข้าเป็นการชั่วคราว หนึ่งเพื่อล้างแค้นให้แม่ทัพจีนสองเพื่อช่วยให้ท่านพ่อข้าขึ้นครองบัลลังก์ สามเพื่ออนาคตที่ดีของทุกคน ทว่าทั้งหมดนี้หาใช่สิ่งสำคัญไม่ ที่สำคัญที่สุดคือสั่งสอนเจ้าสองพ่อลูกนั้นให้รู้ซึ่งถึงความเกรียงไกรของกองกำลังที่แข็งแกร่งที่สุดในศึกจึงนาน!"

คำพูดประโยคนี้ใหม่กระพือบรรยากาศให้ลูกโชน ขุนนางทหารที่อยู่ทางด้านล่างต่างคำรามก้อง "คุณชายห้าเกรงใจกันเกินไปแล้ว ชีวิตของพวกเขาขอมอบให้ท่าน!"

"แม่ทัพจีนบาดเจ็บสาหัส ไม่ฟังคุณชายยังจะฟังใครไหนได้อีก"

"พวกเราทหารซิงโจวเหนื่อยใหญ่ล้วนยินดีรับฟังคำสั่งของคุณชาย!"

จูจันอูว์รับรู้ได้ถึงความเร่าร้อนที่ตนเองเป็นคนใหม่กระพือ ความรู้สึกพลุ่งพล่านถึงขีดสุดโถมกระหน่ำ จู่ๆ เขาก็นึกชอบตนเองศรีษทหายาทหากไม่ใช่เพราะความไร้สามารถของอีกฝ่าย ตนเองคงไม่แคล้วต้องใช้ชีวิตเป็นบุตรชายคนที่ห้าของเจ้าศักดิ์ดินาอยู่ท่ามกลางเสียงหัวเราะเย้ยหยันของพี่น้องทั้งหลายไปจนตาย แต่ในเวลานี้เขากลับควบคุมกองกำลังที่

* กระต่ายม้วยอย่างสุนัข มาจากสำนวนเต็มว่า 'วิหคสันเกาทัณฑ์ซ่อน กระต่ายม้วยอย่างสุนัข' หมายถึงเมื่อหมดประโยชน์แล้วก็กำจัดทิ้ง

ยอดเยี่ยมที่สุดของตำหมิงไว้ในกำมือได้ เปลี่ยนทิศทางทั่วหล้า ถึงขนาด
มีโอกาสได้เป็นหมากสำคัญที่สุดบนกระดานตัวหนึ่ง

จักรพรรดิหย่งเล่อเป็นบุตรชายคนที่สี่ ฮั่นอ่องเป็นบุตรคนที่สอง
หากพวกเขาต่างมีโอกาสขึ้นครองราชบัลลังก์ แล้วเหตุใดบุตรคนที่ห้า
อย่างข้าถึงจะไม่มีสิทธิ์ช่วงชิง!

จู่จันอวี๋โพรงจุมุกขยับ ลมหายใจกลับกลายเป็นหนานหนัก เขา
โบกมืออย่างบ้ำระห่ำไปทางด้านล่าง "แม่ทัพทุกคนฟังคำสั่ง! แม่ทัพใหญ่
ออกเป็นสามกอง กองหนึ่งล่องตามลำน้ำขนส่งไล่ล่าองค์รัชทายาท เรือ
ของพวกเขาถูกข้าทำเสียหายหนัก ไม่อาจแล่นได้เร็ว ส่วนอีกกอง
ให้เคลื่อนทัพมุ่งหน้าขึ้นเหนือ เข้าไปแทรกอยู่ระหว่างนครหลวงกับเทียนจิน
จัดวางกองกำลังดักโจมตีอยู่ที่แม่น้ำทงฮู่ย หากพบองค์รัชทายาท
ไม่จำเป็นต้องขอคำชี้แนะะ ลงมือจัดการสังหารได้ทันที!"

"เช่นนี้จะมิทำให้พวกขุนนางท้องถิ่นแตกตื่นหรือ" มีคนพูดอย่าง
เป็นกังวล ยกพลเคลื่อนกองกำลังเอิกเกริกเช่นนี้หรือจะไม่ทำให้ขุนนาง
พวกนั้นตื่นตัวระแวงระวัง

จู่จันอวี๋ยิ้มกล่าว "วางใจเถิด แม่ทัพกองกำลังรักษาธงชิงโจว
ซางโจว เทียนจิน รวมถึงผู้บังคับการทหารต่างล้วนเป็นคนของพวกเรา
แค่แสดงเจตนาของข้า พวกเขาย่อมร่วมมืออย่างสุดกำลัง...หากมีใคร
ไม่ให้ความร่วมมือ เมื่อท่านพอได้รับชัยชนะ ต่อให้เจ้าสังหารกวาดล้าง
ขุนนางพวกนั้นหมดสิ้น ก็ย่อมถือเป็นการช่วยเหลือท่านเอง ผู้ชนะไม่มีทาง
ถูกประณาม"

อีกฝ่ายตระหนักรู้ขึ้นมาทันที จึงประสานมือถอยฉากกลับไป

"แล้วกองกำลังกลุ่มที่สามเล่า" คนอีกผู้หนึ่งถาม

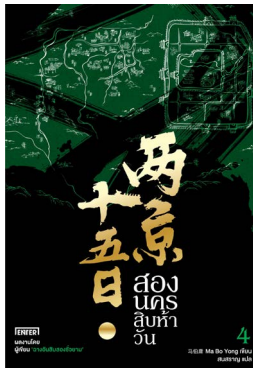
"กองกำลังที่สามข้าจะนำทัพบุกตะลุยเข้านครหลวงเอง" พูดถึง

ตรงนี้จันอวี่ก็หยิบเอาของสิ่งหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ "ข้าจะช่วยให้พวกเจ้า
มั่นใจเอง ของที่อยู่ในมือข้านี้มีอิทธิฤทธิ์สูงส่งยิ่ง ขอเพียงนำมันเข้าไป
ถึงนครหลวงได้ก่อนองครีษทายาท ต่อให้จักรพรรดิสวรรคตเสด็จลงมาเอง
ก็ไม่มีทางเปลี่ยนแปลงสถานการณ์อันใดได้"

ภายใต้แสงตะวันเจิดจ้า ที่อยู่บนฝ่ามือจันอวี่คือประกายแสง
สว่างไสว ทุกคนต่างพากันอึ้งอึ้ง

ท่ามกลางเสียงเอ็ดอึ้ง เหล่าขุนนางทหารต่างทยอยวิ่งไปยัง
หน่วยกองธงของตนเอง หลังสับสนอลหม่านอยู่ไม่นาน กองกำลังทหาร
รักษาธงซึ่งใจก็แบ่งกลุ่มออกเป็นสองกลุ่มใหญ่กับอีกหนึ่งกลุ่มย่อย
แยกย้ายเดินทางไปที่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ทิศเหนือ และทิศตะวันตก
เฉียงเหนืออย่างรวดเร็ว คนที่นำกองกำลังมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตก
เฉียงเหนือคือจันอวี่ ร่างกายเขาแม้จะอวบอ้วนทอละทอ แต่ยามป็นขึ้น
หลังม้ากลับแข็งแรงปราดเปรียวเป็นพิเศษ ก้อนเนื้อทั่วทั้งร่างสันระริก
ตื้นเต้นไม่ต่างอันใดกับมังกรชนหนึ่งที่กำลังสะบัดขนอย่างน่าเกรงขาม

มังกรมีบุตรเก้าตัว ตัวที่ห้าชื่อชนหนี่ รูปร่างคล้ายราชสีห์ สรรพสัตว์
นับร้อยติดตาม ในบรรดาบุตรทั้งเก้ามีเพียงมันเท่านั้นที่มีนรลักษณะเยี่ยม
จักรพรรดิมากที่สุด

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3DTk6UR>